

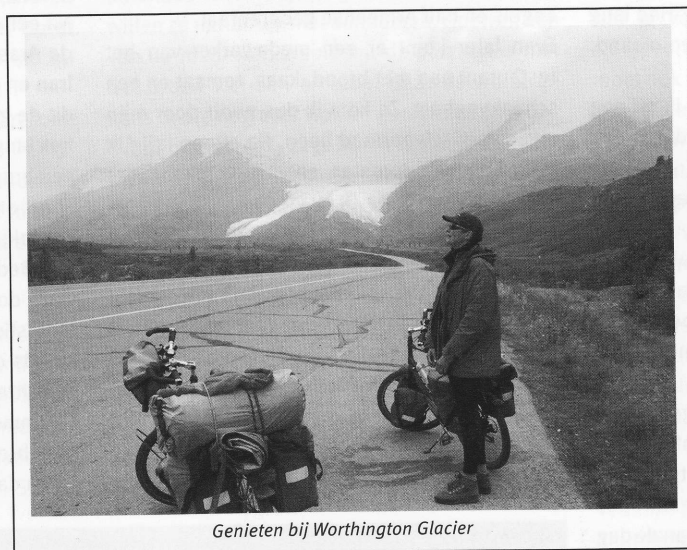
Extreem en overweldigend Alaska

Elke dag een catch of the day

"You guys must be the last cyclists of the season", zegt de cafébaas.

De laatste fietsers dit seizoen? Hij overdrijft, het is eind augustus!

Maar ja, dit is Alaska, hier heerst de natuur. Alles is hier extreem en overweldigend, de natuur en de winter, én de gastvrijheid van de Alaskanen.



Genieten bij Worthington Glacier

Hoe het hier heet weten we niet. We hebben onze tentjes opgezet op het erf van AK Rendez-vous Lodge op mijl 46 van de rustige Richardson Highway. Er staat een bordje 'sorry, we're closed'. Onze hoop op een douche en een uitgebreide maaltijd in een restaurantje is daarmee de bodem in geslagen. Maar verder fietsen is ook geen optie. Er staan al 120 kilometers op de teller. We staan aan de voet van een nieuwe pas en volgens onze gids, de Milepost, is de volgende camping 85 kilometer verderop. Als we ons geïnstalleerd hebben, de vrijheid genomen hebben ons te wassen met behulp van een buitenkraan en tuinslang, een simpele fietsermaaltijd hebben gekookt en een beetje provisorisch staan af te wassen, rijdt er een auto het terrein op. De eigenaars komen thuis. O jee! Hoe zullen zij reageren op hun ongenode gasten?

Overdonderd door de gastvrijheid zitten we even later op het grote terras in een luie stoel te genieten van een enorm bord gerookte zalm. Theo, de eigenaar van de Lodge, wijst de rivier aan waar hij de zalm gevangen heeft. Smaakt de zalm? Het antwoord is er een met superlatieven. Bij de smaak van deze gerookte wilde zalm, gaat elke vergelijking met de gerookte zalm die we in Nederland kennen mank. Het is absoluut de lekkerste gerookte zalm die we ooit geproefd hebben.

Theo maakt zich klaar voor het seizoen. De meeste seizoenswerkers werken alleen in de zomer in Alaska en ontvluchten de strenge winter. Zo niet Theo. Hij leeft namelijk van het heli-skiën. Zijn gasten laten zich met een helikopter op de nabijgelegen gletsjer afzetten. Theo is behalve gastheer

ook hun gids op de spectaculaire skitochten over de gletsjer. Alaska als bestemming voor een exclusieve skivakantie.

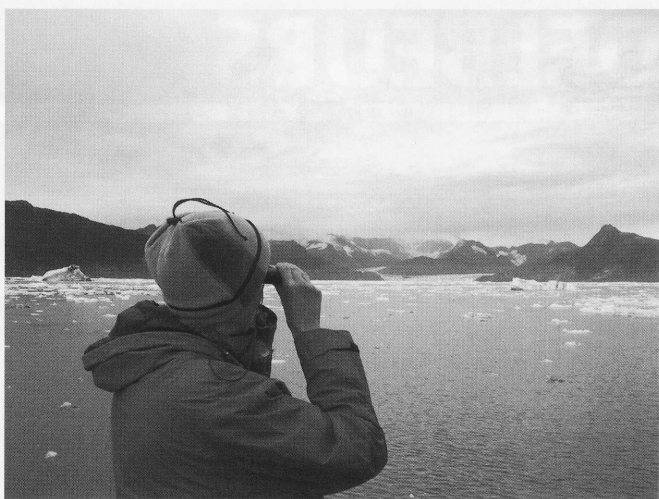
Na Theo's luxe ontbijt van pannenkoeken en yoghurt met fruit gaan we op weg naar Valdez. Een plek aan het einde van de hier toch al zo spaarzaam bewoonde wereld. In druilerige regen klimmen we naar de Thompson Pass en de Worthington Glacier. Het is koud en mistig. En ik heb een lekke band. Dat helpt me niet om vrolijk, laat staan warm te worden. De aanblik van de gletsjer doet het kleine leed echter in een oogwenk vergeten. Adembenemend! Net als zoveel andere gletsjers in Alaska, kun je ook deze gletsjer van zeer dichtbij bekijken. Met een beetje bravoure kun je zelfs tot aan de voet van de gletsjer lopen. Hier telt alleen respect en ontzag voor de natuur, hier ontkom je er niet aan je nietig te voelen.

Naarmate we verder richting zeeniveau en Valdez komen, krijgt het landschap iets mystieks. De mist reist met ons mee en lijkt de gletsjerrivier op de voet te volgen. De reizende mist speelt met de dampen die opstijgen vanaf het ijskoude water en zorgt voor fascinerende panorama's.

Exxon Valdez

In Valdez houdt de weg op. In Valdez houdt ook de gigantische oliepijplijn op die zo'n 1250 kilometer verderop in Prudhoe Bay, in het noorden van Alaska, begint en geheel bovengronds z'n weg vindt naar Valdez. Het voelt een beetje alsof we het einde van de wereld naderen. Maar die beeldspraak haalt het niet bij de werkelijkheid. De wereld is hier namelijk echt ooit

“Hij kan zich niets voorstellen bij onze afhankelijkheid van de supermarkt.”



Ijsschotsen in de Prince William Sound



Luxe shelter op camping Portage Valley

vergaan. In 1964 was er een aardbeving die het oude Valdez volledig wegvaagde. Het stadje is later een paar kilometer verderop weer opgebouwd. En daarna haalde het stadje spijtig genoeg weer het wereldnieuws. In 1989 zonk de olietanker de Exxon Valdez in de wateren voor de kust. Met een enorme milieuramp tot gevolg. Ondanks schoonmaakacties zijn er vandaag de dag nog steeds olievlekken te zien op de rotsen.

We zijn niet gewend om afhankelijk te zijn van vervoer. En ook niet om een paar dagen te moeten wachten op dat vervoer. Hier is er geen ontkomen aan. In deze tijd van het jaar is de keuze beperkt, er zijn al vaarlijnen gesloten. Over twee dagen gaat de volgende boot die ons door de Prince William Sound naar Whittier zal brengen.

De boottocht is echter meer dan de moeite waard. Helemaal omdat de zon schijnt. Op een zonnig dek laten we de schitterende natuur aan ons voorbij trekken: bos, rotsen, ijsschotsen, gletsjers en zeehonden. Het is net een driedimensionale natuurfilm. Maar dan *live*.

Eenmaal weer aan land, vinden we een tunnel op ons pad. Fietsen door de tunnel is ten strengste verboden. Het vinden van een lift is gelukkig geen enkel probleem. Een buschauffeur in een lege toeristenbus neemt ons mee. Hij is blij met wat aanspraak. Hij is een zomerseizoenwerker en vertrekt volgende week weer uit Alaska. Op zoek naar een baan voor de winter in het zuiden van de VS. Vol enthousiasme vertelt hij over zijn *catch of the day*. Een eind verderop heeft hij namelijk eerder op de dag een hele school *beluga whales* gezien. Wow! Hopelijk zwemmen die walvissen er over een paar dagen, als wij bij die baai aankomen, ook nog!

We zitten amper op de fiets of de volgende trekpleisters dienen zich al weer aan. We genieten van weer een prachtige gletsjer (Portage Glacier) en een *salmon viewing point*, een van de vele plekken waar je in deze tijd de zalm-trek kan volgen. Vissen is in deze tijd van het jaar een koud kunstje zo lijkt het, het ziet hier zwart van de vissen. Je kan in deze overvolle rivier gewoon wachten tot een van de vele vissen per ongeluk tegen je haak aan zwemt. Onze overnachtingsplek is Camping Portage Valley. De camping ziet er niet erg aantrekkelijk en uitnodigend uit. Een paar oude vervallen gebouwtjes, veel schroot, een groot modderig kampeerterrein en verwaarloosd gras. Maar achter die eerste teleurstellende aanblik blijkt ook luxe en warmte schuil te gaan. Er staat een houten shelter op het terrein en er blijken warme douches te zijn. En niet te vergeten, de eigenaresse is een ontzettend hartelijke en gastvrije vrouw.

Gestuntel

Als we ons in de shelter installeren met onze kookspullen, komt de zoon des huizes poolshoogte nemen. “*I bet you guys want to use the barbecue to cook some meat or fish*”. Als wij zeggen dat hij geen moeite hoeft te doen de barbecue te installeren omdat wij geen vers vlees of vis in onze fietstassen vervoeren, maar een blikje tonijn hebben, is het ongeloof, de verwarring en de afschuw op zijn gezicht af te lezen. Alaskanen kopen geen vis of vlees in de supermarkt. Dat vangen ze zelf. Ze schieten in het seizoen een paar kariboes, elanden of een beer, vangen een voorraadje vis en stoppen het in de diepvries. Hij kan zich niets voorstellen bij onze afhankelijkheid van de supermarkt. Hij is afhankelijk van wat de natuur hem biedt en van zijn eigen vaardigheden om dat te benutten.

Hij vraagt voorzichtig of we misschien willen proeven van die zelfgevangen vis. Nou, dat slaan we niet af. Even later komt hij aan met een groot stuk heilbot, een enorm stuk zalm maar ook met rijst en geroosterd brood. Allemaal *on the house*. Als hij ons gestuntel met de vis en de barbecue ziet, neemt hij het gauw van ons over. Tussen het grillen door helpt hij ons ook nog met het kampvuur. Wij trekken een flesje wijn open, warmen ons bij een knapperend vuurtje en genieten met uitzicht op de sterren van deze geweldige gastvrijheid en de overheerlijke vis. Onze *catch of the day*. Als ik de volgende ochtend mijn slaperige hoofd uit de tent steek staan daar ineens drie glanzende *moose*, een moeder-eland met twee jonkies. Ze genieten in de vroege ochtend van het frisse groen. Een vertederend schouwspel. Ze wanen zich onbespied en lopen op hun gemak langs onze tentjes. De moeder houdt de kleintjes goed in de gaten. Als ik mijn camera in de aanslag heb, word ik ontdekt. Er klinken een paar waarschuwingssignalen en de familie trekt zich terug.

Het was niet voor niets een heldere sterrennacht. Het heeft gevoren. Tentjes en fietszadels zijn wit. Begin september en de winter meldt zich. De eigenaresse heeft duidelijk met ons te doen. In haar ogen is dit een barre fietstocht, met veel kou lijden en zonder fatsoenlijk eten. Ze verwent ons met koffie en toast. Dan is het tijd om afscheid te nemen. Muts op en handschoenen aan. We verlaten de gastvrije camping en rijden zuidwaarts richting Seward. De zon komt er nu snel aan. Het belooft weer een fantastische fietsdag te worden. Op naar de volgende *catch of the day*. ❧